

Můj nejmilejší přítel se nazývá Bejval Antonín, protože jsme s Tondou jedna ruka. Taktéž si půjčujeme knížky. On má plničký kufr indiánek, jako jest: Morová rána v Praze, Vpád Pasovských a Bílá paní Rožmberská. Na jedné jest obrázek s nápisem „Dvanáctérák se obořil na knížete“. Velký jelen se již již chystá parohy probodnout knížete pána, vtom však jeho věrný myslivec vystřelil smrtící ránu, čímž si zavázal knížete k vděčnosti. Taky má Tonda sharkovky a kliftónek habaděj. Všecko má, protože pan Bejval říká, že si potrpí na vzdělání a nelituje groše.

Tonda má převzít povoznictví po svém otci a slíbil mně, že by pak si mne vzal za pacholka. To by bylo pěkné. Jenomže sám Tonda nechce zůstat doma, ale míní se odebrat do světa, protože je vynálezcem. On vynalezl takové palčivé sklíčko. Když svítí slunce, tak říká: „Dej sem ruku, já ti něco ukážu, ale nesmíš se dívat, protože bys mně vynález prozradil.“ Tak podržíš ruku, chvíli nic, ale za chvíli zařveš bolestí a na ruce máš červený flíček. Tonda říká, že až bude velký, tak za ten vynález dostane houf peněz a koupí si motorku.

Všichni, kdo psali o spisovatelském umění B. Němcové, zmiňují se zvláštní chválou o živosti dojmu, kterým působí její knihy. Slova, kterými svou chválu oděli, jsou ovšem různá, ale myšlenka, kterou se snažili vyjádřit, je v podstatě táž. Tak např. J. Vlček praví o osobách Němcové, že „jsou to olejové obrazy, vystupující ze svých rámců a ožívající před našima očima“, neboť spisovatelka dodává jim života „plastickou charakteristikou.“¹ A. Novák pojednává o *Babičce*² jednak cituje Vávrův výrok o „přirozené konkrétnosti“ slovního výrazu Němcové, jednak praví sám, že v *Babičce* jako u starých intimistů mají zátiší a dekorace „svou náladu a svou živost“, mluví o „barvitém pásmě poutavých detailů“ a resumuje konečně: „V národopisných a zeměpisných líčeních naučila se (Němcová) koloristickému umění, jež v plenéru vystihuje přírodu i lidový dav; v předcházejících svých novelách propracovala se k plastické a ostré charakteristice rázovitých figur, fyziognomií, řečí i gestem; vzácná její schopnost pozorovací, pro niž nic nebylo příliš nepatrné a bezvýznamné, projevila se v podrobné a syté kresbě nábytku i kroje, interiérů a náradí v *Babičce*.

¹ J. Vlček, *Několik kapitolek z dějin naší slovesnosti* (1912), str. 71.

² v *Literatuře české devatenáctého století* III, 2, str. 96.

Ach vy večerky, nonstopy, zastavárny a Herny! Ach vy! Všechny by vás měli zavřít bílí fašisté. A tím nemyslím fašisty bílé pleti, ale fašisty v bílém, třeba i pleti tmavé, fašisty anděly, lékaře, sestry a bratry v bílých pláštích s bílými opasky a s bílými pouty. Kdy už je někdo zvolí do čela státu a oni nás zachrání z té špíny, z toho kalu, když se brodíme ze zastavárny do nonstopu? Kde spíte, blaničtí rytíři, když my jsme tu vydání napospas otevřeným krámům té lichvářské chamradi?

Kdysi za komunistů se dalo pít jen do desíti, maximálně do půlnoci, a láhve kupovat jen do devíti, a to snad jen na dvou místech ve městě. Proto jsem si pořídil záchrannou lampu. Krásnou desítilitrovou láhev se zabroušeným uzávěrem. A můj bratr, ten velký a silný člověk, který mě vždycky učil věci, jež mě ničily a jemu nemohly uškodit, můj bratr mi ji pomohl naplnit deseti tisíci gramy stoprocentního lihu.

O půlnoci měl Genor sen, že je už ráno a že vstoupil do své pracovny, ke trávíval většinu svého času šfouráním se mezi prsty nohou – na zádech – v nose. Vstoupil – a co spatřil? Seděla tam již na stěně narudlá sluneční zář, kalná, tichá, zlověstná... „Jdeš ven, kurvo!“ rozkřikl se na ni, polekán a rozkacen. Ona však nejen že neposlechla, ale smála se a prohlubovala se jaksí to psychického těla příšerněji. Jako šílený by byl ji mlátil Genor pěstí, ona však trvala na svém místě – a Genor, čelo oblité studeným potem, slyšel, jakoby ze všech koutů vycházející chechot... Vstal – a přišel k rozumu! Tak ty tak? zařval ; „nu uvidíme hned, nezajde-li ti smích!“ Řka to, běžel k zácloně – než tu padl pohled jeho na klec, u okna visící. – A co spatřil? Mezi semencem a trusem na zádech žlutý ptáček a nožičkama ukazoval k nebi. „Krucí,“ pravil Genor „vždycky viděl jsem jej stát na tenkých nožičkách – a teď tu leží najednou jako panna a v drápech drží vzduch! ... co to as medle znamená? ... Ach! ovšem! bolí jej konečně přece nohy, ký div, že si chce jednou odpočinout!“